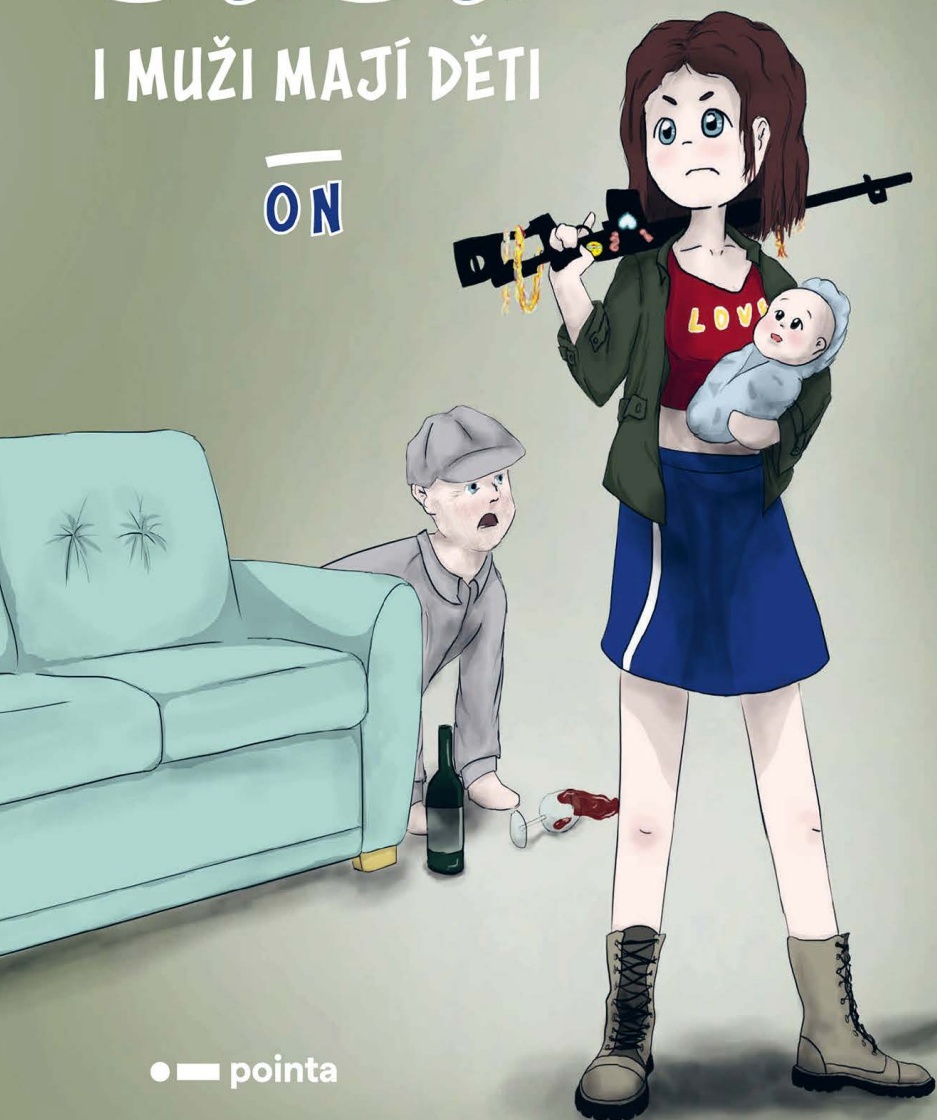

BUBU

I MUŽI MAJÍ DĚTI

—
ON

Bubu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Johana Němečková

Bubu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

BUBU

Copyright © O N, 2021
Ilustrace © Johana Němečková, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7650-379-3
ISBN e-knihy 978-80-7650-606-0 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7650-607-7 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7650-605-3 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

BUBU

I MUŽI MAJÍ DĚTI

—
ON

Zuzko, děkuji za trpělivost a lásku. Skvěle vaříš, pořád se usmíváš, a to se to pak píše. Johanko, jsi nejlepší betačtenářka, a co se jich týče – tisícíceré díky Janě Osičkové. To ona mne přesvědčila, že rukopis stojí za vydání, a bránila knihu, když ji chtěli zakázat. Posudte sami, jestli udělala správně, nebo ne.

„Mámo, vrať se.“

— O N

KAPITOLA 1 — *DOMOV*

Na zemi zarachotily klíče, zazněla hlasitá ozvěna. Karel je chvatně sebral ze země. Neměl rád hluk, teď ho dopřál sousedům. Když se ohnul, píchlo ho v zádech. L5/S1, pomyslel si. Ne, spíše to bude sakroiliakální skloubení, ve svém věku si může vybírat. Zvedl se a odemkl. Trojhraný bezpečnostní klíč hladce vklouzl do zámku. Karel se usmál. Ten zvuk měl rád. Sousédé už dávno měli posuvné kovové dveře se zámky rozpoznávajícími obličej. Bylo to praktické, bezpečné, ale podle Karla studené, neosobní. Masivní dubové dveře splní stejný účel, přitom vypadají mnohem lépe. Dřevo je dřevo. Oslím můstkem si vzpomněl na Helenu.

To zase byla show. Celý systém byl postavený na hlavu. Lidi by neměl operovat člověk, který nemá patřičné dovednosti. Měla by se mu najít jiná smysluplná práce. Můžete za ním stát, můžete ho držet za ručičku, stejně se naveze do průšvihů. Stačí jeden špatný pohyb, nerv je nenávratně porušen, natržená céva krvácí. Politika rovných příležitostí, prosazovaná vládou napříč všemi obory, na takové detaily nehleděla. Pacient klidně může krváčet, jen když se dodrží pravidlo padesát na padesát.

Mnohokrát si přál mít někoho z vrchnosti na sále. Postavil by je k operačnímu stolu, ať se snaží. Pak by sami mohli na dospávacím pokoji vysvětlovat: „Od poloviny výkonu jste měl namále. Nic naplat, museli

jsme postupovat podle státních norem platných od roku 2030, padesát na padesát. Ne co se týče života a smrti, myslíme tím rovný přístup pohlaví. Vyšla na vás paní doktorka.“ Rychle své úvahy zahnal tam, kam patří – na smetiště dějin. Stejně nic nezměníš, vynadal si v duchu. Proč si otravovat odpoledne.

V chodbě byla tma, nerozsvítil, neměl rád ostré světlo. Po stěnách visely dost příšerné dřevěné masky přivezené z různých koutů světa, nechť se na ně dívá. Karel nikdy nepochopil vášně své ženy pro sdílení informací o rodinné dovolené, o jídle, které má zrovna na talíři, jak upřímně miluje své dítě, svého manžela, kolika grandiózních úspěchů v práci dosáhla... Činila tak nejen na sociálních sítích, ale bohužel i doma hned za vstupními dveřmi. Nebylo důležité, že si dřevěnou masku válečníka pořídila za pět euro u pouličního obchodníka cestou z plážového baru. Střízlivá by nebyla schopná něco takového koupit. Důležité byly barvitě historky z dovolené, z nichž ani třetína nebyla pravdivých. Stejně tak nehrálo roli, jestli jídlo, které fotí, je opravdu vynikající, nebo ne; dokonce nehrálo roli ani, jestli ho jí ona. Důležitý byl vzhled, ze kterého vyplývaly tři podstatné věci. Jde o fakt drahé jídlo v opravdu drahé restauraci, které si skutečně nemusela zaplatit sama.

O lásce ženy k vlastní dceři Karel nepochyboval, jen si nemyslel, že je upřímnější díky zveřejnění na Facebooku. Co se týkalo lásky k manželovi, to byla pravděpodobně čirá lež. Uvědomil si, že se bojí si ten holý fakt připustit. Stále se mu do úvah vkrádalo slovo ze statistiky. Naznačovalo malou naději, druhou možnost.

Vešel z chodby do kuchyně, otevřel lednici. Dnes neměla Joanna oběd, prošvihli platbu za stravenky. Bude mít hlad. Zrak mu padl na orosenou plechovku plzně. Usmál se. Byla středobodem studeného vesmíru, snad posledním střípkem, důkazem, že svět se možná tolik nezměnil. Nechal ji ležet, otevřel šuplík s nulovou zónou. Měl v něm schované horní krutí stehno, vykostěné, pečlivě očištěné. Ze spíže vytáhl cibuli, česnek, začal je loupát, ze sluchátek si přitom do uší pouštěl rockovou hudbu. Dříve si nasazoval i plavecké brýle, díky čemuž se opakovaně stával terčem posměchu vlastní ženy. Dnes už si je raději

nebral, ani když byl v kuchyni sám, raději nechal oči plakat. Mohla by ho překvapit.

V tu chvíli mu někdo zaklepal na rameno.

Karel vyskočil, nůž mu spadl na zem. Pleš mu zrudla, srdce měl v kalhotách. Už se chystal zařvat, jenže z úst nevyšel ani hlásek. Hleděl do bezelstné tváře, pusa od ucha k uchu, v očích jiskřičky. Joanna byla doma.

„Jednou mě zabiješ. Jen počkej! Za vylekání mistra kuchaře ze zálohy dostaneš jen suchý chleba. Maso je mé!“

Karel dostal pusu přímo doprostřed pleše. A bylo to. Bude rád, když mu z pečinky něco zbude.

Joanna vešla do spíže, vytáhla dva balíčky koření. V levé ruce gril Mexiko, v pravé gril Argentina. Jak jinak, pomyslel si Karel. Iluze výběru. Kývl na pravou stranu.

Byli sehraný tým, práce jim šla od ruky. Cibulka zlátla, Karel přidal česnek, krátce osmažil, Joanna do pánve vložila okořeněné maso. Zprudka ho zatáhla, šup s ním do pekáče, podlila vývarem, pekáč vložila do trouby. Podívala se na své staré ručičkové hodinky, které jí dal děda. Odměřila dvacet minut. Měli čas si popovídat.

„Zdalipak se paní domu dnes uráčí dostavit na místo svého odpočinku?“ zeptala se Joanna.

„Nebud' labuť. Má toho hodně,“ odvětil Karel. „Co bylo ve škole?“

„Kuře mi nedá pokoj!“

„Já myslel, že krůta...“

„Tatííí.“

„No promiň. Co si ten hanebník dovolil?“

Kuře byl Joannin nejlepší kamarád. Měl špatnou přezdívku, tvarem těla připomínal spíše žížalu.

„Prý jsou noví Avengers pitomost. Dřív bojovali samí silní chlapi, hrdinové. Podle něj jsou staré díly lepší.“

„Což není úplně pravda. I ve starých dílech se zlem občas zatočily ženy. Každý měl svou roli.“

„Vždyť na pohlaví přece nezáleží. Nikdy nezáleží na vnější formě. Jde o příběh, o sílu, statečnost, boj proti zlu...“

„Taky o krásu, mazanost, půvab, inteligenci... Nevím, jestli sis ve mně vybrala dobrého zastánce, jsem stará škola, po tátovi, tvém dědovi. Jen on může za mou špatnou výchovu. S Kuřetem by souhlasil.“

„S čím by souhlasil?“

„Pod krůtu patří cibule. Pažitka by určitě byla taky možná, vypadala by při smažení jako jarní cibulka... Co ale pak to ubohé maso? Jak bude chutnat?“

„Co s tím mají společného Avengers?“

„Asi nic. Vždyť já nic neříkám.“

„Říkáš.“

„Já ne. Děda.“

Ušklíbla se. Zase si z ní dělá legraci. Kdykoliv narazí na podobné téma, neumí nebo nechce být vážný.

„Tati?“

„No?“

„Ty jsi muž.“

„Jen vnější formou. V srdci jsem určitě žena.“

„Nech toho. Jsi muž a já ti něco řeknu. Když jsi byl ve službě a máma doma, byla s ní fakt otrava.“

„Jen ti bylo smutno po rodiči dva.“

„Mně bylo smutno po tátovi.“

„Jsem rád, že si pořád pleteš rodiče dva a tátu.“

„Já si výrazy pletu, protože nejste stejní.“

„Tak vidíš...“

„Podle tvé teorie mají být mámy hodnější než tátové. Jenže nejde o pindoura.“

„O co jde?“

„Když jsme sami, je jiná. Divná.“

„Má moc starostí. Buď na ni hodná. Nebo se zavři do pokoje.“

„No právě.“

Víc vědět nechtěl. Asi před půl rokem objevil doma pod stolem dvě prázdné lahve od levného vína. V posteli našel hlasitě chrápající manželku.

Došlo mu, o co jde. Připadal si jako vůl. Několik let se snažil Bibi podporovat. Měla za sebou vyšetření i péči psychologa, psychiatra, vše díky jeho známostem. Pořád byla doma „smutná“. Antidepresiva bez efektu, psychoterapie bez efektu. Pomalu si na její změny nálady zvykal. Každý jsme nějaký, vždyť měla i světlé chvíle, bývalo s ní hezky. Nu, přišlo jednoduché vysvětlení. Dodnes nechápal, proč jemu, lékaři, trvalo tak dlouho pochopit problém. Ráda si přihne.

„Má psychické problémy. Něco uvnitř ji bolí.“

„Mě taky.“

„Neměl jsem tě s ní nechávat tak dlouho samotnou, neměl jsem brát tolik služeb. Promiň.“

„Vždyť jsi musel.“

„Ale stejně neměl.“

„Přidáme ještě vývar?“

Hodné děvče, věděla, kdy s vyptáváním přestat. Ve škole vyznamenání, každá dvojka ji zlobila víc než rodiče. Karel se pořád divil, kde se v ní taková míra odpovědnosti vzala. Teď už to ví.

Maso se rozpadalo. Aby utišili svědomí, hranolky si udělali v horkovzdušném hrnci, nakrájeli zeleninu, s trochou fantazie mohli pokrmu říkat zdravá strava. Nádobí bylo naskládáno v myčce, její zvuk měl pravidelnou, uklidňující frekvenci. Vzali koše, za domem vytřídili odpad. Hezké odpoledne. Karel na práci úplně zapomněl. Joanna šla do dětského pokoje malovat, on si vlezl do vany. Na dno nasypal sůl s mátovou silicí.

—

Z kohoutku tekla horká voda. Teplo se pomalu dostávalo ke kostem. Horko ani dusno nejsou příliš zdravé na srdce. Pro duši je ovšem pobyt ve vyhřáté koupelně provoněné mátou pokaždé krásný zážitek. Karel měl v ruce malou herní konzoli ve speciálním vodotěsném pouzdru. Nikomu se příliš nechlubil, ale hrál moc rád. Jen na malou chvíli se přesunul do světa, v němž se stával mocným válečníkem,

kouzelníkem, stratégem. Na rozhodnutí silného muže závisely životy všech ostatních.

Na obrazovce svítila celá řada různobarevných kostiček, na některých z nich stály postavy se zbraněmi, většina herních polí však zela prázdnotou. Šlo o vizuálně jednoduchou, ve skutečnosti dost komplikovanou tahovou strategii. Každá barva na šachovnici měla jiný význam, kombinací bylo nekonečně mnoho. Jako vždy se nechal unést. Strávil ve vaně delší čas, než měl původně v úmyslu. I malé vítězství se počítá. Chvatně se umyl, vylezl ven, vzal si župan.

Přešel do pokojíku za kuchyní, kde měl domácí úbor. Ten původní byl celý postříkaný tukem, už se točil v pračce. Oblékl si tepláky, tričko, mikinu s nápisem *Apalucha*. Vzpomínka na výlety, které si kdysi s Joannou užívali. Bylo jí kolem šesti let, každá událost voněla dobrodružstvím. Chodili po horách, Joanna prolézala lanová centra, mnohem odvážnější než on. Večer si pánové narazili bečku. Pili s mírou, měli s sebou děti. Hlavně kvůli nim každý večer rozdělali oheň. Vzpomněl si na buřt upečený pozdě v noci. Nebylo na něj při opékání dobře vidět. Od přátel dostal pod světlem přezdívkou Black Death. Ten buřt, Karel ne. A stejně ho snědli, jen si s malou Joannkou slíbili, že se maminka nic nedozví. Slib vydržel po příjezdu domů asi deset minut. Nezlobil se na ni, naopak, vyprávěla mamince zážitky s dětsky upřímným nadšením. Měla se s tatínkem na chalupě dobře. Za kritický pohled od Bibi i prozrazené tajemství rozhodně stálo.

Blížila se sedmá hodina a stále byli sami dva. Karel chvíli uvažoval, že by Bibi zavolał, zapátral, v kolik přijde domů. Nakonec se rozhodl, že nechá mobil na pokoji. Výzvědná činnost v daném případě postrádala smysl. Nepřijala by hovor nebo by mu řekla – vlastně cokoliv. Žádnou informaci od ní si nemohl ani nechtěl ověřit. Mohl by ji usvědčit ze lži, jenže co s tím. Nebo by se mohl uklidnit, zjistit, že manžela nikde nepodvádí. Vypadal by jako žárlivá bestie, Bibi by se o to před Joannou bezpochyby postarala.

Sedl si k počítači, věnoval se práci. Stáhl si celou řadu studií, v tom byl internet na rozdíl od sociálních sítí skvělý. Dříve museli lékaři trá-

vit hodiny a hodiny v knihovně bez jistoty, že najdou vše, co potřebují. Dnes měl během pár minut stažených několik možných operačních postupů včetně obrázků i podrobných videí. Potřeboval přijít na způsob, jak na hřbet nosu vložit chrupavčitý štěp, vyhladit jeho kontury. Měl odoperovanou pacientku, přesněji, bylo mu dovoleno „asistovat“ paní primárce u septoplastiky při sedlovitém nosu. Po celou dobu operace tvrdil, že mají výkon rozšířit, vložit štěp okamžitě, vždyť chrupavka vyřatá z nosní přepážky leží na instrumentačním stolku. Dnes večer bylo pozdě plakat nad rozlitém mlékem. Hledal cestu ven. Paní dýchala dobře, jenže nos vypadal zvenčí stále špatně. Trochu jako nepovedený skokanský můstek. Zrovna se rozhodl upřednostnit odběr chrupavky z ušního boltce před odběrem ze žebra, když dorazila Bibi. Vyrušilo ho ostré světlo útočící z chodby. Slyšel, jak si zouvá boty, větší kabát, upravuje dřevěné masky visící nakřivo. Vždy tak visely. Uběhnou dvě sekundy a budou tak viset zase.

—

„Haló, haló, už jsem doma. Mám hlad!“

Karel se okamžitě zvedl.

„Ahoj, zlato. Máme krůtu, dáš si?“

„Sem s ní nebo umřu na hypoglykémii.“

Dal krůtu do mikrovlnné trouby.

„Do misky dej vodu, jinak maso vysušíš.“

Poslechl. Bibi byla vynikající kuchařka, až zázračně šikovná. Když se jí chtělo.

„Chceš chleba, nebo hranolky?“

„Z fritáku?“

„Ne. Z horkého vzduchu.“

„Tak s chlebem.“

Ochutnala.

„Vždyť jsi krůtu přesolil. Kolikrát jsem říkala, že máš méně solit.“

„S Joannou jsme už jedli. Docela nám chutnalo.“

„O tom mluvím. Už jsi ji na sůl zvykl. Bude mít vysoký tlak.“

„Příště si dám pozor.“

„Pochybuji.“

„Jsi nějaká jedovatá. Něco se stalo v práci?“

„Proč by se mělo něco stát? Myslela jsem, že máš rád upřímnost. Nebo mám raději lhát? Maso je skvělé, miláčku, boží krůta, ano?“

Tohle nevypadalo dobře.

„Mám rád upřímnost. Máš krásné vlasy.“

„Děláš si srandu? Víš, co je upřímnost?!“

„Nedělám, vždyť jsi krásná.“

„U holiče jsem byla před měsícem, na kosmetice... no, ani nepamatuju, nalíčená ráno... a ty mně tady budeš všet bulíky na nos? Když už jsme u věšení, pověsil jsi poličku?“

„Pověsil.“

„Hurá.“

„Ale spadla.“

Vstala a šla se podívat do obývacího pokoje. V rohu u jídelního stolu zely dvě díry. Zkontrolovala podlahu. Žvýkala krůtu, kousek masa držela na vidličce v pravé ruce, již mu právě hrozila.

„Chceš zničit parkety??? Nemůžeš vzít do ruky vysavač?“

„Snažil jsem se ráno, nezbyl čas. Utíkal jsem do práce.“

„Bože, jak můžeš operovat?“

„Jsem konzultant.“

„Naštěstí.“

Z pokojíku vylezla Joanna.

„Mami, musíš tak křičet? Snažím se něco naučit.“

„Zeptej se druhého rodiče, jaké je tele. Musím.“

„Co ubrat alespoň deset decibelů?“

„Vrať se do pokoje a studuj, zlato.“

„Já bych fakt ráda, ale kvůli hluku nemůžu, chápeš?“

„Dostala jsi k Vánocům skvělá sluchátka. Použij je.“

„Neumím se učit se sluchátky.“

Karel se cítil trapně. Vlastní dcera za něj bojovala víc než on sám.

„Zlato, já vysaju. Co kdybys mi sání večer oplatila?“ Pokus o žert. Udělal kardinální chybu, překročil zákonnou hranici. Bibi se otočila směrem k telefonu. V Karlovi hrklo.

Naštěstí si udání rozmyslela, jen mu vrazila facku.

Za chvíli bouchly dveře. Zase byli s Joannou sami. Karel přešel k talíři na stole, vzal kus masa, ochutnal ho. Možná bylo skutečně přesolené. Zašel za Joannou.

„Myslíš, že špatně vařím? Moc soli?“

„Krůta je v pohodě. My jsme nic nepřehnali.“

„Mně se zdá trochu slanější...“

„Tati, krůta je v pohodě. Máma ne.“

„Všiml jsem si.“

„Nechci být mrcha... Podle mě jen hledala záminku, jak vypadnout z domu. Nedivila bych se, kdyby už měla dopředu něco domluveného.“

„Skutečně? Ani by mě nenapadlo...“

„Nic si z toho nedělej, chlapům spousta věcí nedochází. Promiň, můžeš zavřít dveře? Zítرا mám chemii. Pořád nechápu to pitomé názvosloví kyselin.“

„Můžu ti pomoci?“

„Ale nesmíš se rozčilovat! Vždycky když mě učíš, připadám si vedle tebe jako hlupák. Chce se mi pak brečet.“

„Já to tak nemyslím. Proč bys měla brečet? Budu hodným, přivítám učitelem...“

Opravdu se snažil trpělivě vysvětlovat. Názvosloví kyselin má svou přísnou logiku. Vše pochopila.

Nakonec byl úspěšný, dnes doma ani jednou nezvýšil hlas.

—

Karel odcházel z pokojíku, kouknul na Joannu. Měla na uších sluchátka, četla ze sešitu. Chtěl jí dát dobrou noc, nevypadala, že by ještě vylezla z pokoje, ale na ruce mu vibrovaly hodinky. Chvíli vzpomínal, kde nechal telefon, pak snahu vzdal a začal pátrat. Po krátké detektivní práci, chodil ve svých stopách, jej našel na prádelním koši. Člověk by řekl, že bude vždy na stejném místě, ale ne. Potvora zvonil vždycky někde jinde.

„Ano, zlato?“ Doufal, že volá Bibi. Mrzí ji hádka, vrací se domů s lahví vína.

„Brzdi, chlape.“

Švagr Ivan.

„Promiň, Ivane... Myslel jsem, že volá Bibi.“

„Trochu jsi mě vyděsil. Že už jim kecy o polysexualitě žereš taky, kocourku.“

„Fuj!“

Ivan se zasmál.

„Ale musím ti říct, že nejsi až tak daleko. Ne s mou orientací. S Bibi.“

„Volala ti?“

„Hm.“

„Zase rozluka?“

„Tak nějak.“

„Vždyť jsem nic špatného neudělal.“

„Musím vysvětlovat? Ona má poněkud odlišný názor.“

„Kam šla?“

„Mám se za ní stavit na pivo do klubu.“

„Půjdeš?“

„Asi jo. Zajímá tě, co mi řekla?“

„Já nevím. Asi ne.“

„Už nejsi zachránce rodiny?“

„Musím si zvykat na novou roli.“

„A ta je?“

„Trouba.“

„Neblbni. Co Joanna?“

„Velká holka. Šikovná. Ženská.“

„Zniš nějak definitivně. Kdo je v dnešní době ženská?“

„Přemýšlím nad sebou.“

„Chlape, já ti rozumím. Kdyby něco, klidně zavolej. Držte se.“

„Ty taky. Ahoj.“

„Zdar!“

Karel se posadil na židli v kuchyni, koukal na troubu. „Nazdar, kamaráde,“ hlesl. Sáhł na sklo, cítil teplo. Musel se opravit. „Nazdar, kamarádko.“

Ivan zatlačil do dveří, s rachotem se otevřely. V klubu bylo plno, chvíli musel pátrat očima. Bylo těžké rozeznat, které páry k sobě patří, pří-

tulní byli všichni ke všem. Bibi našel kousek od baru u malého stolku se dvěma židlemi. Špitala si s nějakou blondýnou, zrovna do sebe kopla panáka. Vypadaly jako pár. Ivan si půjčil židli od vedle a přisedl si.

„Ahoj, Bibi. Máš se?“

Bibi se trochu zamračila, pohlédla mu do očí.

„Myslela jsem, že už nedorazíš.“

„Tak vidíš, jak tě mám rád. Představíš nás?“

„Už se znáte. Kamila. Potkali jste se na mých narozeninách.“

„Ahoj, Kamilo. Promiň. Nechápu, jak jsem mohl zapomenout.“ Mrkl na ni. Zvedla se, s opovržením si ho prohlédla od hlavy k patě. Něco pošeptala Bibi a vzápětí uraženě odešla. Zřejmě nejde o zrovna pevný svazek.

„Tak co je?“ zeptala se Bibi.

„Co by bylo? Přišel jsem na pivo, jak jsi chtěla.“

„Vezmeš panáka? Vodku?“

Ivan vstal, od baru přinesl dvě vodky.

„Neměla bys jít domů? Nejdeš do práce?“

„Radí mi zrovna ten pravý.“

„Já jenom, že Karel má starost. Volal mi, vyptával se. Jestli tě něco netrápí.“

„Bačkora,“ řekla Bibi. Kopla vodku.

Ivan ji kopl taky. Cesta do pekla je dlážděna dobrými úmysly.

„Co ti přeletělo přes nos? Vypadáš fakt našťvaně.“

„Mám doma sexistické prase. Přirovnal mě k vysavači.“

„Co je na tom sexistického?“

„Podtlak v mých ústech přirovnal k podtlaku v hadici.“

Špulila při tom rty. Ivan měl co dělat, aby se nerozchechtal na celé kolo.

„Už chápu. Máte doma alespoň dysona?“

Podívala se na něj jako na idiota.

„Přijde ti legrační přirovnávat ženu k věci? Za chvíli udělá z mé vagíny kanál.“

„Nepřeháněj. Určitě tě jen nešikovně sváděl.“

„Víš co, je mi jasné, že jste se spolu domluvili. Jako pokaždé. Nemyslete si, konspirace vám nebude procházet donekonečna. Jste jako porno mafie.“

Vstala, uraženě se odebrala za Kamilou. Omyl, pomyslel si Ivan. Mezi těmi dvěma je svazek pevnější než mezi sestrou a bratrem. Bibi nikdy neslyšel použít slovo konspirace.

„Bibi!“

Volal na ni marně.

—

Karel držel v ruce dýmku, čistil ji. Dával si záležet, aby neporušil vnitřní vrstvu vřesovce. Ublížil by dobře zakouřenému dřevu. Správné vlastnosti vnitřní stěny jsou nanejvýš důležité, jen tak se dá dosáhnout správného požitku. Kdyby byl příliš pečlivý, všechnu ohořelou část oškrábal, dostávala by se mu do úst nakyslá tekutina.

Seděl za stolem ve svém pokoji, bývalém pokojíku pro služku. Vešla se sem postel, polička, stůl a židle. Ta už trochu překážela, když si lehal nebo když vstával. Malé, ale jeho království. Tady mohl kouřit. Okno zabíralo třetinu zevní stěny, a když mírně otevřel dveře, kouř šel z místnosti rychle ven. Nejprve si chtěl nacpat Kentucky Bird, svěží kyselkavý tabák, nakonec sáhl po Black Ambrosii. Je sladší, trochu těžší na jazyku, zato nádherně voní. Teď už nevádí, že bude trochu cítit po bytě. Bibi je pryč, dnes do půlnoci nepřijde. Jestli vůbec. Pečlivě upěchoval tabák, špicí udělal cestičku kvůli lepšímu hoření, v těle petersonky vyměnil filtr. Věřil, že pravidelnou výměnou filtru sníží množství karcinogenních látek. Sám často operoval zhoubné nádory kuřáků. Jen pár jich bylo navyklých čistě na dýmku, ti měli postiženou převážně dutinu ústní. Cigarety častěji ničily hltan a hrtan.

ORL lékař by kouřit neměl, stával se pokrytcem. Karlovi nešlo o nikotin, vlastně ani o chuť, důležitý byl rituál, pocit klidu, chvíle pro sebe. Dýmku si mnohdy vychutnával přes hodinu. Měl zákaz chodit s ní po bytě. Byl za něj vděčný.

Odsunul peřinu, jednu ruku natáhl k poličce. Zapnul rádio. Doufal v přímý přenos hokejového utkání mezi Vítkovicemi a Spartou, první kolo play-off. Hokej nebyl takovou zábavou jako dřív, dvě pětky byly mužské, dvě ženské. Muži a ženy nesměli hrát proti sobě, střídání bylo komplikované, ženská část utkání byla pro někoho zvyklého na rychlou hru řekněme... poněkud nudná. Stejně se těšil.

Mýlil se. Místo hlasu komentátorů hokeje se z rádia linul monotónní projev ráčkující osoby, nejspíš ženy. Vzhledem k poloze hlasu se pohlaví nedalo určit přesně, mohlo mluvit třetí ono, jehož definici Karel ani přes své vzdělání doposavad nepochopil. Při komentování hokejového utkání tomu bylo jinak, věděl, kdo zrovna v přenosu hraje hlavní roli – i moderátoři se střídali. Když se nic nedělo, bruslily ženské.

Je 1. srpna, den výročí přijetí Istanbulské úmluvy. Zaposlouchal se.

„... jako mRzačení ženského genitálu, vynucený sňatek, stalking a vynucená steRilizace. Bylo to v době, kdy se ještě činily Rozdíly mezi takzvanými pohlavími, kdy osoby s uRčitými vnějšími sexuálními znaky měly vyšší platy, jen ony mohly studovat náboženství, jen ony...“

Karel zmáčkl knoflík a naladil jinou stanici.

„... ve své době šlo o odvážný, přímo revoluční počín. Vycházel z historických zkušeností počínaje Biblí a konče světovými válkami. Začala skutečná dekonstrukce. Bylo nutno relativizovat dosavadní racionální a teologální chápání reality. Začala změna řádu světa. Začal věk postmoderny, konečně byl dán důraz na individualitu, sex...“

Dnes nemělo cenu poslouchat. Poposedl na židli, znovu zapálil vyhaslou dýmku. Na stůl položil telefon, kdyby zázrakem volala Bibi. Zpod matrace vytáhl zápisník, starý dobrý papír a notně pošramocené pero.

Můj dým je stálý,
jako ty nejsi.
Mé nadšení
se schovává pod stolem,
zatímco strach si se smíchem
otevívá lahev.

Zavřel zápisník. Senilní poeta, posmíval se sám sobě. Namočil hadr, vytřel prach pod nevisící poličkou v obývacím pokoji. Nepřinutil se použít vysavač. Raději zamířil do lednice.

KAPITOLA 2 — KAREL

Karel se otočil na levý bok. Budík byl vždy jeho nepřítel. Lhostejno, zda se z něj linula píseň, cvrlikali v něm ptáčci, nebo jestli vám hlasatelka přála dobré ráno. Všechny alternativy vyzkoušel. Budík nerovná se dobré ráno. Dotkl se telefonu, zvuk utichl. Opatrně vylezl z postele, odšoural se pryč.

Zastavil se před dveřmi koupelny. Bylo za nimi nějak rušno. Sebral odvahu, zaťukal a vstoupil dovnitř. Bibi stála před zrcadlem, fénovala si vlasy. Prameny namotávala na kulatý hřeben tak, aby se na koncích vytvořily lokny. Byla nalíčená, po včerejší noci ani stopy. Dorazila ve tři ráno, dokonce i brtníka Joannu hlučným příchodem probudila, v kuchyni rozbila skleničku. Karel nechápal, jak může ráno vypadat takhle nádherně. Neudržel se, dal jí pusku. Plácla ho po zadku, při tom manévru ho vpředu chytila jako profesionálka. Jemně zmáčkla, dobře znala hranici mezi vzrušením a bolestí. Léty vypilovaná praxe, techniku stisku používala často a ráda, zvlášť když se chtěla vyhnout nepříjemnému rozhovoru. Jakmile se uvolnilo místo, Karel si začal čistit zuby. Narovnal se, prokřupal záda, kouknul do zrcadla. Kolem pleše měl nebývale dlouhé, téměř půlcentimetrové vlasy. Měl by si je oholit, všude by se měl oholit. Jenže je pozdě, nemá dost času. Bude v práci vypadat jako pomačkaný papír. Ovšem včerejší dýmka za vynechání hygieny dozajista stála. Hluboce se nadechl nosem, kontroloval pachové stopy po předešlém večeru. Snídaně.

Kuchyně se přeměnila v dočasný ráj. Mísila se v ní vůně smažené slaniny a čerstvého chleba, právě vytaženého z pekárny. Karel se zastyděl. Neměl ani tušení, kdy ho připravila. Spal skoro devět hodin, před chvílí vynadal budíku. Bylo mu teprve čtyřicet pět, cítil se na šedesát. Zada ho bolela tak, že si raději rychle sedl, zatímco ona se v kuchyni vznášela jako baletka. Nalíčená, upravené vlasy, usměvavá, neunavená. Připravovala zeleninový salát, prsty jí jenom hrály. Byla by z ní skvělá operatérka. Nebo instalatérka. Karel se představě usmál, vzpomněl si na staré fotky z Playboye. Jídlo bylo skvělé, jako vždy, když se rozhodla vařit. Pohříchu ne tak často, jak by si s Joannou přáli.

Podržel Bibi dveře od auta, neubránil se využít příležitosti, pohlédl na vypracovaný zadeček. Třeba dnes večer zaskóruje. Bibi sedla za volant, nastartovala. Oběhl vůz, zaujal místo spolujezdce.

„Už dvacet let jsme měli mít elektromobil. Připadám si jako z minulého tisíciletí,“ prohlásila Bibi. Tlak na manžela, aby pořídil ekologický vůz, každým měsícem stupňovala, mít v autě zážehový motor dávno nebylo in.

„Odpusť mi staromilství. Ber naši mazdu za veterána.“

„Manžela rovněž?“

„Víš, co si myslím o ekologii elektroaut. Nikdo nepočítá celkovou zátěž.“
Vzdychla, další diskuzi vzdala. „Co tě dnes čeká?“ zeptala se.

„Nic velkého. Koncem srpna máme komplikovaný sedlovitý nos, určitě ne tenhle týden.“ Pokud věděl, měl před sebou běžné výkony, jakých provedl už stovky. „A ty?“

„Chci se podívat na peptesty.“

„Co je s nimi?“

„Jsou všechny negativní.“

„No a? Mohou přece být.“

„Jsou negativní už dva měsíce. Všechny.“

„Činidlo?“

„Asi.“

„Kdy vám přišly nové sady?“

„Před měsícem.“

„Chápu. Nepříjemná záležitost. Pojišťovna pořád nic nehradí, lidi si platí?“

„Platí, naštěstí nic netuší. Domluvila jsem s doktorem, že je všechny přeléčí.“

Karel se zamračil. Museli všem sdělit opačný výsledek, pozitivní. S takovým postupem nemohl souhlasit. Avšak příčina náhlé změny nálady byla jiná. V nemocnici měli přes rok nového gastroenterologa. Štěně, medicínu vystudoval s odřenýma ušima. Vzdělával se jen, když zrovna nebyl na kolejích večírek. Některé dovednosti, čímž není myšleno zrovna učení, si plynule přenesl z fakulty rovnou na inspekční pokoj.

„A co doktor?“

„Který?“

„Který asi...“

„Břenský?“

Karel kývl. Věděla, na co myslí, snažila se vypadat nenuceně, po očku Karla zpoza volantu pozorovala.

„Však víš, učí se. S peptesty nemá nic komplikovaného k řešení. Dá jim všem omeprazol.“

„Zašla jsi za ním?“

„No jasně. Musela jsem vymyslet dočasné řešení. Jsem zodpovědná osoba.“

„Jak obětavé. Myslíš na dobrou pověst nemocnice.“

Dělala, že neslyší.

—

Zaparkovali, rozloučili se. Karel vystoupal pěšky z minus dvojky až do šestky. Celých osm pater bez zastavení, mírně se zadýchal, dobře pro srdce. Nebyl zrovna nadšenec do cvičení, k posilovným cítil přímo odpor. Upravil si denní rituály tak, aby přidal alespoň trochu pohybu.

Převlečený do bílého seběhl o dvě patra níž, prošel dveřmi na oddělení, zahrnul doleva. Vstoupil do vyšetřovny. Na křesle seděla mladá žena, podepisovala třístránkový dokument. Tvářila se vystrašeně, pero v ruce. Nebylo divu, informovaný souhlas s výkonem obsahoval formulace typu „krvácení s následkem smrti“, „vyjadřuji tímto případný souhlas s pitvou“, „v případě poškození zdraví si přeji informovat...“ apod. I profesionál by se vylekal.

Administrativa se stala samostatnou kapitolou práce zdravotníka. Prakticky ke všem úkonům se vytvářely sáhodlouhé dokumenty. Nebylo v lidských silách přechystat všechny do detailů, dotčení jen rychle podepisovali. Sestřičky, doktoři, většinou i pacienti. Paní sedící v křesle na vyšetřovně musela být zodpovědná, pečlivá. Ke své škodě.

„Takže všechno chápete?“ zeptala se primářka Bílá. Zněla přísně, což určitě nebylo jejím záměrem.

„Vy se v operacích vyznáte lépe. Dělejte si se mnou, co chcete.“

„To je od vás hezké, nicméně je moc důležité, abyste pochopila, co a proč budeme dělat.“

„Chcete mi vzít i mandle.“

„Jistě, proto jste za námi přišla. Dnes jsme do plánu přidali odstranění nosní mandle. Je jenom jedna.“

„Já ji mám?“

„Ano, vždyť jsme kvůli potvrzení právě dělali endoskopii...“

Primářka se otočila na Karla, odložila flexibilní endoskop do pouzdra a obrátila oči v sloup.

Karel měl mezitím prohlédnutou dokumentaci. Posadil se vedle mladé ženy na postel.

Vlídým hlasem k ní promluvil: „Chrápete a v noci přestáváte dýchat. Je to tak?“

Přikývla.

„Někdy pomůže zhubnout, změnit denní režim. Hubnout jste zkoušela několikrát. Režim určitě dodržujete, na desperátku nevypadáte.“

Znovu kývla.

„Absolvovala jste vyšetření ve spánkové laboratoři. Díky němu víme, že v noci hůř dýcháte. V průměru přestanete dýchat devětkrát za hodinu.“

„Ano, vím.“

„Přístroj na spaní nám nepřidělí, nesplňujete kritéria úhrady pojišťovnou. Vám se stejně takhle varianta moc nelíbí, mám pravdu?“

Kývnutí hlavou. Vsadím se, že doma pusu nezavře, pomyslel si Karel. Bojí se. Aby lékař pochopil, musí si zažít roli pacienta, s tím měl Karel bohaté zkušenosti. Sám sebe překvapil, jak moc plaší u kolegy on.

„Tudíž nám zbývá poslední možnost. Operace. Aby měla nějaký smysl, musí se co nejlépe zprůchodnit a zároveň zpevnit dýchací cesty. Proto se standardně odstraňují krční mandle.“

Chápala, visela mu na rtech. Vypadala, jako by podrobné vysvětlení slyšela poprvé. Mohlo jít jen o pózu. Kolikrát se mu stalo, že pacientovi vše dopodrobna vysvětlil a ten pak s klidnou tváří, nejlépe před primářkou, prohlásil: „Ale mně nikdo nic neřekl.“

„My vždy před operací, dokonce i těsně před začátkem samotného výkonu, ve spánku vyšetřujeme endoskopem dýchací cesty. No a u vás jsme našli problém zhoršené průchodnosti i v nosohltanu. Nebývá častý, ale i dospělí mohou mít zvětšenou nosní mandli. Byla by chyba ji nedat pryč.“

„Tak mně vyčistíte i ten nosohrtan?“

Primářka se tiše uchechtla. Karel si vzpomněl na poličku schovanou doma ve spíži. Tvářil se chápavě.

„Ano, vyčistíme. Zprůchodníme. Jen nezapomeňte, že pár týdnů po operaci ještě nebudou vytvořeny dostatečně pevné jizvy. Měkké patro se musí zjizvit, tím se zpevní, přestane kolabovat. Krátce po operaci můžete vysmrkávat nebo vyplivovat malé množství krve, což je úplně normální.“ Podíval se na ni. Poslední větu si mohl odpustit. Nu což, podepsala.

K vizitě přicházeli další pacienti, ke Karlově radosti mezi nimi nebyl žádný průšvih. Mohl by před sebou mít hezký den.

„Karle?“

„Ano, paní primářko?“

„Na sál půjdeš s Helenou.“

Tak nic.

—

System zavedli v celém zdravotnictví přes deseti lety. Stále si nemohl zvyknout. V rámci rovných příležitostí museli operovat všichni, i ti, co zrovna moc nechtěli. Vznikly problémy týkající se převážně žen: nemohly nechtít. Kdyby zcela zjevně nechtěly, vyčlenila by se skupina lidí, která nemá zvládání akutního stresu v povaze. Což by byly z pěta-

devadesáti procent právě ony. Skupina, jejímž určujícím rysem je pohlaví, ještě hůř, skupina, která k určité práci od přírody nemá vlohy. Karlovi by nevadilo operovat i za ně, ba přímo naopak. Někdo musí odbouchat pacienty na ambulanci, dolů na sál by šli jen ti, co výkony zvládnou a mají chuť. Jenže z ideologického hlediska jde o zcela nevhodný přístup. Rozlišování pohlaví v pracovním procesu je už přes deset let zcela mimo mísu. Ostatně, je zcela mimo mísu i v ložnicích.

Sešli s Helenou do společné převlékárny. Nic neříkala, jen mu omluvně koukala do očí. Budou muset operace zvládnout společně. V počítači otevřeli seznam naplánovaných výkonů. Našli, k čemu je primářka upsala. Podčelistní žláza, naštěstí žádná onkologie.

Karel vstoupil na sál, pozdravil nejprve anestezioložku, pak přišly na řadu sestřičky. Správně eszetpěčka, střední zdravotnický personál. Sestřičky se jim říkat nemělo. V nemocnici pracovalo i malé množství bratříčků. Ti byli dříve oslovováni stejně. Dnes rovněž nepřipustné. Nelze naznačovat, že se pro danou práci hodí převážně ženy. Několik genderových studií původní domněnku popřelo důkladnou statistickou analýzou. Nebo tak nějak. Karel jim stejně občas říkal sestřičky. Kupodivu si zatím žádná nestěžovala.

Upravit polohu pacienta, zaklonil a pootočil hlavu na stranu, fixem nakreslil místo budoucího řezu. Naplánoval incizi úmyslně o něco níž pod žlázou, aby snížil pravděpodobnost poranění lícního nervu. Při umývání si promluvil s Helenou.

„Řez jsem ti označil. Nezapomeň, artérie jde často přes žlázu. Musíš ji najít na obou stranách. Žíla může být mimo, bacha, má celkem velké přítoky. Řekli jsme, že nechceme relaxaci?“

„Ne. Já tam zajdu.“ Přestala se umývat, loktem otevřela dveře na sál, houkla na anestezioložku. Hned byla zpět. „Dobrý.“

„Fajn. Zarouškujeme tak, aby byl vidět koutek.“ Ne všude používali při exstirpaci podčelistní žlázy neurostimulátor, postup mohl zákrok o něco prodloužit. Čas na jedné misce vah a poraněný lícní nerv na druhé dávaly Karlovi jasný výsledek.

Pustili se do práce. Nepostupovali zrovna nejrychleji, nevadí, vše bylo pod kontrolou.

Když podvazovali přítok lící žíly, přiběhla na sál pomocnice.

„Pane doktore, volají vás na druhý sál.“

Karel zvedl obočí. Mezi sály nepobíhal zrovna často. V lepším případě mu chtějí něco pěkného ukázat, pochlubit se, v horším nastal nějaký problém.

„Mrkneš mi na mandli?“ poprosila ho primářka.

Seděla za hlavou mladé ženy, povolila ústní rozvěrač, vytáhla ho, nástroje položila na sterilní stolek. „Nějak jsem se ztratila. Levá strana.“

Karel se rychle přemyl, vzal si nové rukavice. Zavedl rozvěrač, aby prozkoumal situaci.

Šlo o mladou ženu z rána. V plánu byla uvulopalatopharyngoplastika. Výkon začínal odstraněním krčních mandlí. Pravá už byla pryč, vlevo viděl spoustu krve. Odsál ji. Maršíkem, nástrojem speciálně vyvinutým pro daný účel, chytil mandli. Zatáhl za ni směrem dovnitř. Zela na něj asi centimetrová díra v měkkém patře.

„Podívej. Máš špatnou vrstvu. Jsi v patře.“

Je možné, že bude své upřímnosti hořce litovat. Celé osazenstvo sálu zvědavě poslouchalo. V takových případech dával při jednání s nadřízenou přednost pravdě. Každý člověk někdy něco pokazí, a když se nedozví, co to bylo a jak k tomu došlo, udělá chybu znovu. Sám byl rád, když někdo poradil jemu. Nikdo nemohl mluvit o ostudě. Primářka už úspěšně odoperovala stovky mandlí. Požádat o pomoc chce charakter. Pokora je v konečném důsledku mnohem lepší než pýcha spojená s odhodláním nějak operaci dodělat. Doslova.

Vzal skalpel, našel správnou vrstvu o něco níž. Pečlivou preparací ochránil měkké patro před ztrátovým poraněním. Zela v něm sice trhлина, naštěstí se dala bez potíží zašít, což vzápětí učinil. Předal nástroje primářce. Poděkovala mu beze stopy zášti. Mohl se vrátit na původní sál.

Tady se mělo čekat, až přijde. Helena byla skloněná nad ránou, pracovala s preparčním peánem. Karel nic neříkal, byl znovu umytý. Vzal hlubší háčky, umožnily jim lépe prohlédnout operační pole. Jevilo se suché, pěkně přehledné.

Jídelna vypadala plná k prasknutí. Osobní nepohodlí je daní za sklerózu. Karel si při objednávání jídla zapomněl v programu přepnout místo doručení na operační sál. Jestli chtěl jíst, musel do jídelny. Neměl velkou místnost s plastovými ubrusy příliš v lásce. V lepším případě stačilo pozdravit spoustu lidí, některé z nich ani neznal. V horším musel konverzovat, s většinou si neměl co říci. Neustále si musel dávat pozor, aby mu neuklouzla nevhodná poznámka. Ještě pořád byl v ohrožení, vyrůstal v pro mnohé zde přítomné prehistorických časech. Byly doby, kdy se dal ženě zlepšit den tím, že jí pochválil postavu. Bez sebemenšího sexuálního podtextu. Ani ve snu by ho nenapadlo, že by s ním případná kráska byla ochotná cokoliv mít. Jen jí chtěl udělat radost, oba pak měli hezčí zbytek šichty. Takle radost dostala nový, cizojazyčný název: harassment.

Rozhlédl se po místnosti. Dával pozor, aby na některé z přítomných dam nespočinul pohledem příliš dlouho. Tvořily určitě přes osmdesát procent jedlíků. Štěbetaly jako malí ptáčci, vypadaly jako kopretinky. Karel coby muž středního věku věděl, že jde o dokonalou kamufláž. Čest výjimkám.

Možná když si vybere stůl, u kterého teď sedí jen dvě pomocnice ze sálu, posadí se na opačnou stranu, možná vůbec nebude muset promluvit. Zamířil k nim, na kraj místnosti.

Dnes měl štěstí. Úplně v rohu seděl Tomáš. Dal se snadno rozpoznat, měl nejdelší, nejšedivější vlasy ze všech. Ne že by tu nebyly vidět dlouhovlasé ženy, akorát že ty starší měly očekávané šediny pečlivě přebarveny, nejčastěji na blond.

„Můžu?“

„Sedej.“

„Máš sekanou?“ Hloupá otázka. Stačilo se podívat na talíř.

Tomáš zvedl hlavu a zakroutil s ní ze strany na stranu. „Tady člověk nikdy neví, co si dává.“

„Já radši půjdu...“, zažertoval Karel.

„Nepřchej, za sekanou můžeme kuchařky pochválit. Dnes ti vyšel čas na společenskou návštěvu?“

„Děravá hlava.“

„Moc ženských. Taky bych se nejradši schoval.“
 „Vždyť jsi gynekolog!“
 „No právě.“
 „Homofobe.“
 „Nepoužívej zaklínadla, nikdy nevíš, co se stane. Vidíš?“ prohlásil Tomáš a nožem ukázal směrem k přicházející postavě.
 „Ahoj, kluci. Jdu rovnou k vám.“ Bibi si sedla.
 Oba se usmáli. Už žádná cizí slova.
 „Jak se ti dnes daří?“
 Takže přece jen nucená konverzace, blesklo Karlovi hlavou.
 „Asi jsem vyřešila záhadu s peptesty.“
 „Činidlo?“
 „Ne, špatné instrukce. Staniční je nemocná, takže nemůže být přítomna instruktáži pacientů.“
 „A?“
 „A pacienty teď poučuje mladej. Bylo mu zatěžko přechít si celý postup. Nebo je blb a nechápe ho.“
 „Co popletl?“
 „Zkoumali jsme vlastně hleny, ne sliny. Ještě k tomu večer, ne hodinu po obědě.“
 „Jsi úžasná vyšetřovatelka. Jak jsi viníka odhalila?“
 „Je nejslabším článkem procesu. Šla jsem rovnou po něm.“
 Tomáš se podíval na Karla. Chtěl něco říct, pak si to rozmyslel. Vstal.
 „Letím, mějte se. Klidný den.“
 Oba se s ním rozloučili.
 „Kam tak běží?“ podivila se Bibi.
 „Je rychložrout. Spěchá, určitě má plnou ambulanci.“
 „Vždyť se pořád zašívá.“
 „Jak můžeš z laboratoře sledovat Tomášovu pracovní morálku?“
 „Snadno.“
 „V nemocnici se nic neutají. Koho máš jako informační zdroj na gynekologii?“
 „Neřeknu.“
 „Ani manželovi?“
 „Tomu už vůbec ne.“
 Konverzace u oběda, již se Karel tak obával, byla u konce.

Cestou z oběda na schodech do třetího patra se Karel rozhodl, že si na chvíli lehne na inspekčním pokoji. Jak se mu však poslední dobou stávalo, přistihl se, že místo odpočinku na lůžku kráčí po oddělení. Zvyk je železná košile. Když už se teleportoval (tak říkal svému náhlému zjevení se jinde, než plánoval), zkontroluje operanty. Pacientka, které musel zašít měkké patro, byla v pořádku. Nekrvácela, bolesti zatím neměla, teprve přijdou. Zato hned na dalším pokoji byl ode dveří vidět problém.

Nad pacientem se skláněla zdravotní sestra, držela mu na krku vrstvu buničiny. Místo bílé barvy byla buničina celá červená. Karel přispěchal k lůžku, zkontroloval drén. Nádoba byla plná krve.

„Na sál.“ Nekřičel. Jen větu pronesl dostatečně razantně. „Výtah.“ Eszetpěčko pochopilo, spěchalo ho přivolat.

Přiběhla další. „Jen klid, doneste mi tlakový obvaz. A zavolejte tam. Myslím na sál v přízemí.“

Ve výtahu tlačil na obvaz, během cesty promlouval k pacientovi: „Nic se neděje, budete v pořádku. Jde o menší pooperační komplikaci. Musíme vás znovu uspat, cévku najdeme, zastavíme krvácení. Já vím, žádný hezký zážitek, co naplat. Po jakémkoliv výkonu nelze nikdy zcela vyloučit případné krvácení, i když se to stává jen zřídka.“ Jednou, maximálně dvakrát za deset let, dodal v duchu.

Musí zavolat na ARO, pak do krevní banky. Krevní skupinu neznají. Takže nula minus.

Ve dveřích sálu čekala pomocnice s instrumentářkou. Ty se podle profese oslovovat mohly, jen ne sestřičko. Přeložili pacienta na operační stůl, vjeli dovnitř.

Karel zrovna přemýšlel, či ruku na tlakovém obvazu vymění za svou, aby mohl volat na ARO, když k němu přistoupil primář.

„Mariane, když řeknu, že tě rád vidím, tak pěkně kecám.“

„Nápodobně.“

Je profesionál, špička ve svém oboru i v rámci celé nemocnice. Jen tak si mohl jako chlap prozatím udržet funkci.

Za chvíli pacient spal s intubační rourkou bezpečně zavedenou v hrтанu. Marian intuboval stejně snadno, jako dýchal.

„Budu potřebovat pomoc. Sežeňte mi asistenci. Odsávačku.“

Rozpustil ránu, zatím asistovala instrumentářka. Do rány strčil sušení, zatlačil ně něj. Sestra držela háčky. Postupně sušení povoloval, odsával. Hledal zdroj krváčení. Podle intenzity tekla nejspíše žíla, to byla lepší varianta.

„Mariane, zapomněl jsem na krev. Nula minus, skupinu nemáme. Můžou nám ji pro jistotu nachystat?“

Primář jen kývl, šel vše vyřídit k telefonu.

Karel s ním moc rád pracoval. Zažil jiná oddělení v jiných nemocnicích. Obvykle anesteziolog zkoumal, kdo za co může, a až pak pomáhal. Pokud vůbec. S místními dusiči, jak se jim přezdívalo, se člověk cítil jako v ráji.

Cévu našel rychle. Chytl ji do peánu, podvázal, raději přidal opich. Zavedl nový drén, ránu zašil ve třech vrstvách. Krev nebyla potřeba, asistence rovněž ne, vystačil si sám. Žádný z kolegů mu na pomoc nepřišel.

Vrátil se na oddělení, nikoho z lékařů nenašel. Vyšel ven, zahrnul za roh, vstoupil do ambulance. Taky prázdná. Z vedlejšího prostoru zaslechl chichotání. V nudli – tak říkali úzkému prostoru za ambulancí – seděly sestry (k čertu s tím) a dvě doktorky, jednou z nich byla Helena. Pily kávu, na stole dortíky. Každá z nich jednou za čas něco upekla, přinesla svůj výtvar do práce. Karlovi ochutnávky nevadily, ačkoli dortíky nejedl. Vadilo mu načasování.

„Jak dlouho tady sedíte?“

„Chvíli. Byly jsme na obědě. Proč?“

Věděl, že často nezvedají telefony. Zvednout telefon znamenalo práci. Na většině jiných oddělení měli úkoly rozdělené, u nich je přiděloval telefon.

„Teď jsem asi dvacet minut stavěl krváčení.“ Trochu času přidal.

„Kde? Za námi nikdo nebyl.“ Já vám dám chvíli.

„Na sále.“

„Mandle?“

„Ne, naše žláza. Potřeboval jsem pomoc.“ Ve skutečnosti instrumentářka určitě zvládala asistovat lépe než Helena.

„Promiň, Karle. Však víš, hladový lékař, poloviční vrah.“

„Primářka?“

„Jela si něco vyřídít.“

„Do piče!“ řekl Karel. Žádný přesnější popis situace ho nenapadl. Použil výraz z hluboké minulosti, z doby, kdy si takhle chlapi občas ulevili.

Bibi nějakou dobu nervózně postávala u auta. Dívala se střídavě na hodinky, na hlavní vchod, na hodinky... Karel se na chvíli zastavil uvnitř budovy a pozoroval ji přes skleněné dveře. Jeho partnerka, krásná žena, ho netrpělivě vyhlížela, což se mu nestávalo zrovna často. Kdyby tak netrpělivě spěchala do hotelu, s Karlem pod peřinu, aby si co nejvíc užili krásný večer, krásnou noc. Nikoliv.

Musel se přinutit, aby vyrazil směrem k ní.

„Kde jsi?!”

„Nejdřív na oddělení, pak na sále. Krvácel nám pacient.“

„Skutečně?“

„Chceš se jít podívat?“

„Míváte komplikace nějak často. Raději nebudu vzpomínat na poličku. A dobrý?“

„Už jo.“

Nastoupili do auta.

Cesta domů trvala přes pětáctýřicet minut. Dopravní situace se stávala čím dál komplikovanější, elektroaut přibývalo snad geometrickou řadou. Ulice byly plné vozů čekajících v řadách na nabíjecí stanice.

„Zase ti problém hodili na hlavu?“ zeptala se Bibi.

„Ale ne, spadl na ni nějak sám. Chlapa jsem operoval taky já.“

„Taky?“

„S Helenou.“

„Stavěla Helena?“

„Ne.“

„Co primářka?“

„Nevím. Nebyla.“

„Opravdu netuším, jestli jsi takový workoholik, nebo jestli jim náhodou neděláš osla pro všechno.“

„Myslíš holku pro všechno.“

„Myslím osla. Buď korektní.“

„Everyone's Queer?“

„Přesně, klasika.“

„V tvrzení je logická díra. Co oslice?“

Měl to být vtip, jenže poslední dobou brala všechno smrtelně vážně. Durdila se. Bylo třeba rychle změnit téma.

„Nedáme si dnes něco dobrého?“ Zítra nemá operační den, jde do ambulance. Mohou si dát víno, olivy, ančovičky, přitulit se...

„Dnes nemůžu.“

„Proč?“

„Je první úterý v měsíci.“

„Schůze.“ Máme hotovo, žádné víno, žádný sex.

„Tomáš je hrozný bručoun. Poslední dobou se chová dost divně,“ pro změnu rychle přešla na jiné téma ona, ohrožená možnostmi sexu s vlastním manželem.

„Divíš se mu?“

„Po pravdě divím. Přejde za ním ke stolu taková kráska. On hned uteče.“

„Neutíkal. Měl plnou ambulanci.“

„Vždyť je stejně nemůže vyšetřovat sám. Klára zrovna dorazila do jídelny. Viděla jsem ji.“

Klára dozorovala Tomáše. Podle dobrozdání gynekologické společnosti doručené na ředitelství byl dozor bezpodmínečně nutný.

V minulosti se Tomáš stal podezřelým ze sexuálního obtěžování. Postrčeny jednou aktivní pacientkou, začaly si ženy stěžovat na jeho nevhodné chování. Nakonec se v hromadné žalobě spojilo přes třicet patientek, které tvrdily, že si je fotil za účelem vlastního sexuálního uspokojování. Od pasu nahé, na gynekologickém křesle. Jako každý chlap v podobné situaci se Tomáš strašně vyděsil. Stejně dilema, jako když vás žena napadne fyzicky. Dostanete facku, ale braňte se... Dámu prostě nemůžete na oplátku udeřit do obličeje.

Karel znal nejen oficiální verzi, znal i Tomášovu. Trocha sexu a ne-profesionality v tom byla. Začal si s pacientkou. Tu si fotil jinak, u ostatních stěžovatelek byly fotografie součástí zdravotnické dokumentace.

Fotky své milenky měl v práci v zásuvce, což se ukázalo jako naprostá pitomost. Policistky je našly. Gynekologův mozek měl v tu dobu dočasně sídlo jinde. Když se ze své dovolené vrátil zpět do hlavy, Tomáš vztah rychle ukončil. Chyba, jejíž vinou se objevila ona aktivistka. Dostal rok zákazu činnosti, musel se zadlužit na celý život. Požádal odbornou společnost, která se ho zastala po svém. Vydala dobrozdání. Díky němu po zbytek profesního života pracoval pod ženským dozorem. Tady definování pohlaví nikomu nevadilo.

„Co ty víš, třeba ho bolela záda a chtěl si na chvíli lehnout. Já jsem na tom podobně.“

„Chudáčku.“

Nesnášel slovo *chudáček*. Původně mělo druhému naznačovat soucit, účast druhé osoby na strastech té první. V Biblínských ústech se změnilo na *ubožáku*, *nulo*. Já jsem mnohem silnější, celé ženské pokolení je de facto mnohem silnější. Uvědomil si, že jeho vlastní žena nerozlišuje mezi ním, Tomášem, nebo někým jiným. Chová se jako gynekologická společnost. On je definován skupinou. Muž.

Po zbytek cesty spolu neprohodili ani slůvko.

—

Na schodech do sedmého patra si Karel uvědomil, že dnes bude sám. Je úterý, Joanna spí u babičky s dědou. Dřív si chvíle samoty užíval, pustil si v televizi nějaký sport, otevřel brambůrky, uvařil si dobrý čaj. Nebyl si jistý, zda by měl vinit narůstající věk, každopádně mu samota začínala vadit. Člověk by řekl, že čím je starší, tím více potřebuje klidu; a ono je to – alespoň u něj – přesně naopak.

Ve dveřích do bytu potkal Joannu.

„Utíkáš za babičkou?“

„Dole mě čeká Káča. Ideme se podívat na trička.“

„Volala jsi prarodičům?“

„Jasně.“

„Pak se vrátíš domů?“

„Ne. Jsem domluvená s babi na šestou. Budou palačinky.“
„Tady se někdo uměl narodit. Pozdravuj.“
Usmála se, zamávala a byla pryč.

Karel se převlékl, tašku hodil pod stůl. Umyl si ruce, otevřel lednici, prohlédl v ní všechny police. Zase ji zavřel. Někdy šálení smyslů k nasycení stačilo. Dnes měl opravdový hlad, protože kýžený efekt se nedostavil. Dal by si babiččiny palačinky. Nevýhoda dospělosti, pomyslel si. Jedna z mnoha nevýhod. Je na čase užít si i nějakých výhod. Znovu se převlékl, z tašky vytáhl peněženku. Vyrázil na pivo.

Cestou zavolal Františkovi. Bylo to odvážné rozhodnutí, vyrazit ven bez dojednaného termínu. Nikdy nepil o samotě. Kdyby František nemohl, seděl by Karel poprvé v životě na pivu sám. Vlastně si nebyl jistý, jestli by se neotočil a neskončil nakonec s čajem u televize. Plán naštětí vyšel. Vzkročil do hospody. Na většině stolů byla cedulka RESERVÉ, i když byly úplně prázdné. Prázdné nejspíš také zůstanou, personál si jen ulehčoval práci. Karla znali, ani ne tak kvůli častým návštěvám, spíše díky spopitnému. Jedna z cedulek svižně zmizela. Pozdravil, na stole mu rychle přistála studená plzeň. Nejlepší široko daleko. Utopenci chutnali hůř, dozajista koupení v Makru, jenže na koleno nebo žebra bylo pozdě, přibral by. Přibere i z piva, tak proč pupku ještě pomáhat.

František dorazil do půl piva. Podali si ruce.

„Tak co indiáni?“ sondoval Karel.

František měl v posledních týdnech potíže v práci. Část pracovní doby trávil online v oddělení podpory Windows, mnoho problematických věcí musel řešit přes Indii. Což bylo poměrně často, slušně řečeno, poněkud obtížné. V hospodě u piva mohl mluvit naplno. Většina jeho zahraničních spolupracovníků byli, řečeno pivní mluvou Františkovou, „nekompetentní kokoti“. Do problémů se dostal, když se pokusil svůj názor (pravda, mnohem slušnějšími výrazy) sdílet přes oceán. Podle fotografie uložené v komunikačním softwaru bohužel nabyl dojmu, že mluví s chlapem, jenže ona to byla ženská. Škaredá, proto nedokázal rozlišit pohlaví. Teď z něj udělali exemplární případ, jméno